

XVII. századi lóorvosságok. A kismartoni főlevéltárban (Rep. 84.) Püspöky Jakab deáknak, egy, a XVII. század első feléből származó rongált kéziratában ezeket olvasom:

Az ló hátát ha az nyereg megtörri.

Végy czelidonia füvet, és megfőzvéen vízben erőssen, azután türhető melegen az vizével mossad az sebet, és ugyanazon füvet erőssen megszárasztván és megtörvéen, azt az porával hintsed.

Ha pedig vadhus volna benne Grus pamot eczetben megfőzvéen, az mosás után türhető melegen reá csöpögesd, föllööl meghintvéen az megnevezett czelidonia porával; ez kieszi az vadhust.

Ha pedig nyöves volna az seb, tehát mézzel meghintvéen: kiöli.

Az sebének pedig száraztássára fölötte jó az osztriga héjának pora, tudniillik megtörvéen és azzal hintvéen. Az ó sarunak is avagy czipellösnek, megégetése után, hanvával hinteni (jó).

Item az ó kötelet avagy istrángot ha elfejted és az kenderével befödöd.

Item aféle sebet igen jó, — farkas almát megfőzvéen, avagy levelét, — annak levével mosni, és porával hinteni.

Dr. Merényi Lajos.

